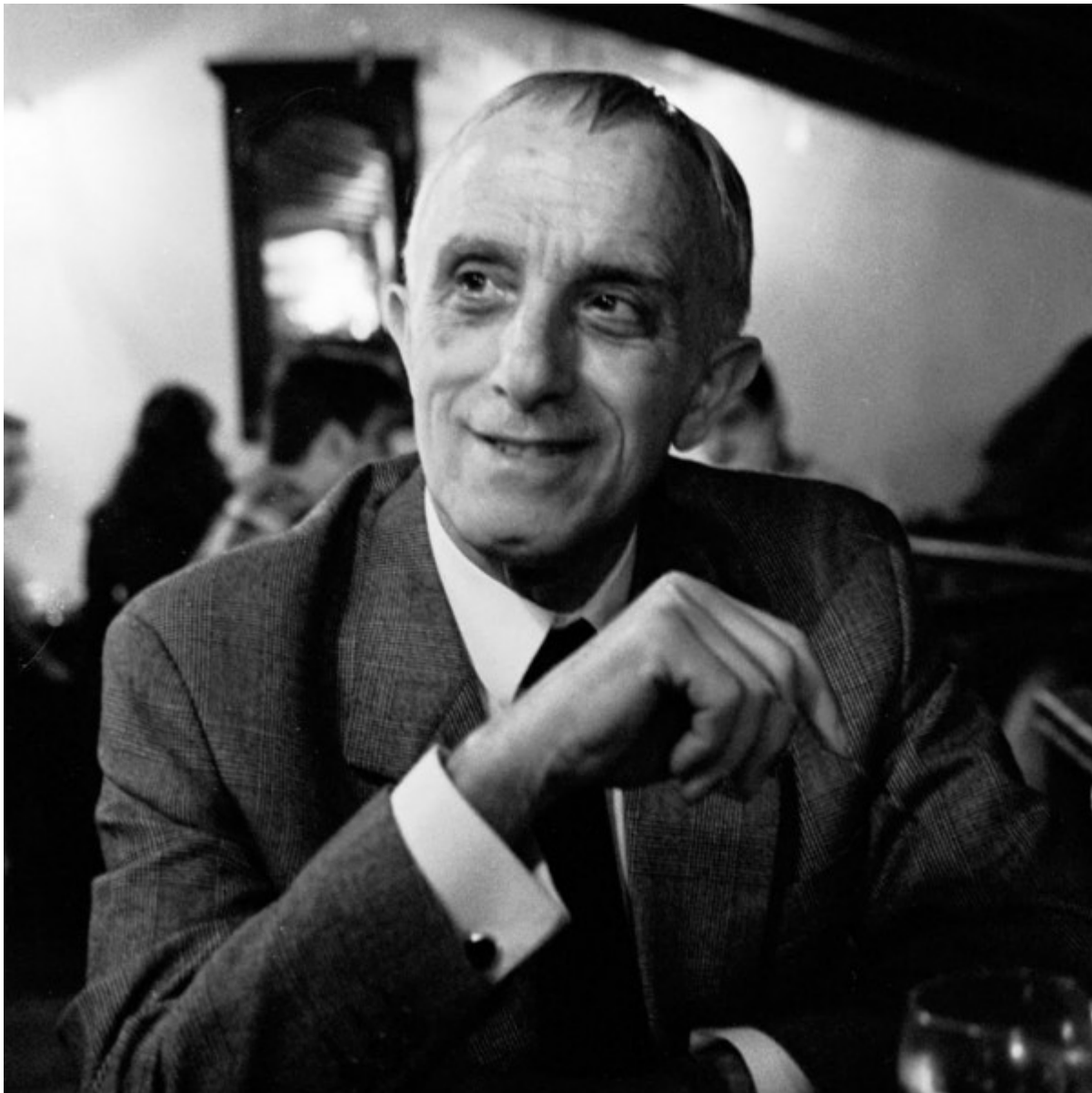

Οί πρόθυμοι δοῦλοι (Τσιρόπουλος Κώστας)

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Ἐζησε καὶ ξαναέζησε ἡ ἀνθρωπότητα καιροὺς, καιροὺς δουλείας πὺ ξεσηκῶνονταν οἱ λαοὶ γιὰ νὰ τὴν ἀποτινάξουν, καὶ καιροὺς ἐλευθερίας πὺ ἐπλήγωνε καὶ τελικὰ δηλητηρίαζε ὁ ἀτομικισμὸς —ἀφοῦ, κατὰ τὴν ἀθάνατη ρῆση τοῦ Μακρυγιάννη, ἡ ἐλευθερία —καὶ ἡ Δημοκρατία— στηρίζεται στὸ «ἐμεῖς» καὶ ποτὲ στὸ «ἐγώ».

Εικόνα: el.wikipedia.org/wiki

Καὶ ἤλθαν πάλι καιροί, μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, καὶ μετὰ τὸν «Ψυχρὸ» λεγόμενο Πόλεμο, πὺ ἡ ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη ἔμοιαζε νὰ νοσταλγεῖ γιὰ

Ἐλευθερία καὶ Δημοκρατία. Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διακρίνει πῶς πίσω ἀπὸ τὶς εὐγενεῖς καὶ ὀλόφωτες ἐτούτες προσδοκίες, μία νέα μορφή κοινωνίας πρόβαλε —κοινωνίας θρεμένης, εἶναι ἢ ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν στέρηση καὶ τὴν λαχτάρα μιᾶς ζωῆς περισσότερο ἀνθρώπινης — ἢ καταναλωτική, μὲ μοναδικὸ στόχο: τὴν ἀπόλαυση τῆς ζωῆς αὐτῆς. Καὶ μὲ ταυτόχρονη σκίαση μιᾶς ἄλλης ζωῆς ποὺ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴν φύση του θνητός, ὄνειρευόταν, εὐχόταν, προσδοκοῦσε θρησκευόντας. Καὶ μὲ τὴν θρησκεία, γινόταν τελικὰ ἄνθρωπος αὐθεντικός —ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἄνω θωροῦσε.

Στὴν ἐπίμονη ἐτούτη λαχτάρα τοῦ μεταπολεμικοῦ ἀνθρώπου ἦλθε συνεπίκουρος ἡ ὑψηλὴ τεχνολογία ἀπλώνοντας ἓνα δίκτυο μηχανιστικῶν προτάσεων, δελεαστικῶν τρόπων ζωῆς καὶ κοινωνίας, ἀνθρωπίνων σχέσεων καὶ σταθερῶν σκοπῶν συμπεριφορᾶς. Καὶ δὲν κατόρθωσε νὰ διακρίνει πῶς μέσα ἀπὸ ἐτούτες, τὶς καθαρὰ γήινες βλέψεις καὶ τὶς βαθύτατα ἀρνητικὲς τῶν ἀξιώσεων τοῦ πνεύματος θέσεις, τοῦ προτεινόταν μία νέα μορφή δουλείας: ἡ δουλεία στὴν ὑψηλὴ λεγόμενη τεχνολογία. Ἀφοσιώθηκε σ' αὐτὴν μὲ μία περιπάθεια συγκλονιστικὴ γιὰ τὶς ἀθάνατες ἀξιώσεις τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειᾶς του, τὶς ἀθάνατες ἀξιώσεις βίου πνευματικοῦ, καί, χωρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιήσει, ἔχασε τὴν ἐλευθερία του, ἔχασε τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ τὸν ἱερὸ χαρακτήρα τοῦ Προσώπου του.

Δὲν εἶχε καθόλου ὑποψιαστεῖ πῶς σὲ κάποια καμπὴ τῆς ζωῆς του αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ ἀξιολάτρευτη μορφή δουλείας θὰ τὸν ἀπειλοῦσε, θὰ τὸν ταπείνωνε καί, ὑπαρξιακά, θὰ τὸν ἐξευτέλιζε.

Καὶ κατέφθασε, ὡς γέννημα ἀκόρεστης ἐγκοσμιότητος καὶ ὡς καταρράκωση τῆς πνευματικῆς του ὑπαρξης, ἡ κρίση, ἀκριβῶς, τῆς κατανάλωσης, ὅπου ὁ δοῦλος – Ἄνθρωπος εἶχε στηρίξει ὀλόκληρη τὴν εὐδαιμονία του —πεπεισμένος πλέον ἀπὸ τὸν πνευματικὸ μηδενισμὸ γιὰ τὸν τελικὸ του θάνατο.

Καὶ τώρα, μέσα σ' ἐτούτη τὴν παγκόσμια ἀμηχανία πού βρίσκονται οἱ «ἰσχυροὶ» τῆς γῆς; Μὲ τὸ πρόσωπο στὸν τοῖχο παλεύουν νὰ ἀνακαλύψουν μία διέξοδο, μία διαφυγὴ ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῆς τόσο ἐπιθυμητῆς τους δουλείας, διαφυγὴ πού θὰ διασώσει τὴν κατανάλωση καὶ συνακόλουθα τὴν πνευματικὰ μηδενιστικὴ ὑλιστικὴ τους ἐγκοσμιότητα, πού δὲν θὰ ἐπιτρέψει στὸν σημερινὸ πολίτη τοῦ κόσμου νὰ βιώσει τὴν ἀνάσταση τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν σωστικὴ ἀνάγκη ἐπανεύρεσης τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ξαναρχίσει ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος διάλογος τοῦ πλάσματος μὲ τὸν Πλάστη του. Πού θὰ ἀφήσει νὰ πνεύσει πάλι ὁ ἄνεμος τῆς ἐλευθερίας του, τῆς ἀξιοπρέπειάς του, τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας πού θὰ ξαναποκαλύψει τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συγκλονιστικὴ πραγματικότητα πὼς εἴμαστε ὄχι κάτοικοι ἀλλὰ διαβάτες, περαστικοὶ τοῦ κόσμου ἐτούτου: Τὸ σκίρτημα τῶν ψυχῶν.

Πηγή: agiazoni.gr